

GRONINGER

ALGEMEEN

VOOR

STAD GRONINGEN

COURANT.

DAGBLAD

DE

EN OMMELANDEN.

BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN der Stad Groningen zijn voornemens, om op Woensdag en drie volgende dagen, den 6, 7, 8 en 9 Julij 1836, tekenen des namiddags te twee uren, ten overstaan van **Mrs. J. FRESEMAN VIETOR** en **R. DE SITTER**, Notarissen voor het Arrondissement Winschoten, publiek te verkoopen:

Het **KWELDERGRAS**, staande op de Uiterdijken achter den *Stad Nieuwen Polder* en *Piasterwold*.

Men zal den eersten dag achter de Betruizing van de Weduwe **KORNELIUS JANS MULDER**, bij het Zijhuis op den *Stad Nieuwen Polder*, beginnen, en Zaterdag, den 9 Julij 1836, achter *Piasterwold*; wordende de gegadigden geïnformeerd, dat de afvoer van het Kweldergras, zoo als in vorige jaren, buiten de afvoer kan geschieden.

Groningen den 23 Junij 1836.

Burgemeester en Wethouders: **J. F. VAN IDDEKINGE**.

De Secretaris bij het Bestuur der Stad Groningen: **R. LOHMAN**.

Wordt geadverteerd, dat tot het afgeven van *Attestatiën de Vita*, ter bekoming van Burgerlijke en Kerkelijke als Militaire Pensioenen, op den 1 Julij 1836 verschenen, in een der Vertrekken op het Raadhuis dezer Stad zal worden geraceerd, des voormiddags van 10 tot 12 uren, op de volgende dagen, als:

- 1) Voor de Burgerlijke en Kerkelijke, benevens Militaire Officieren en Gepensioneerde Weduwen op Donderdag, den 7 Julij 1836.
- 2) Voor de Gepensioneerde Onderofficieren en verdere Manschappen op Vrijdag en Zaterdag, den 8 en 9 Julij 1836.

Op Vrijdag en Zaterdag, den 1 en 2 Julij 1836, des namiddags precies te twee uren, door den *Agent van het Domein in de Provinciën Groningen en Drenthe*, ten overstaan van een lid uit het *Plaatselijk Bestuur der Gemeente Termunten*, publiek, op de plaats zelve, in 124 percelen, op den eerstgenoemden dag de ééne helft, en op den volgende dag de andere helft, worden verpacht:

Het op *Rijks Wierwaaren*, in de Binnen-*E*, achter den *Piasterwolder Polder*, Gemeente Termunten, op *Wierwaaren* staand *Kweldergras*.

Gegadigden kunnen inzage der Voorwaarden van Verpachting bekomen ten burea van den Heer *Administrateur der Domeinen in het 2de Ressort*, te Amsterdam, ter secretarij der Gemeente Termunten, almede bij *G. Kijper*, Opzieter der Domeinen in het Agentschap Groningen, te Leeuwarden, en eindelijk bij den Agent voornoemd, *Canter-Creders*.

ITALIË.

ROME den 14 Junij.

Bij de opheffen zijnde ontzuiming der provinciën door de Oostenrijksche en Fransche troepen, zijn Rome geene voorwaarden voorschreven, gelijk de Fransche dagbladen hebben gemeld. De buitengewone commissaris, welke in 1831, door den drang der omstandigheden, naar Bologna gezonden werd, thans onnodig geworden zijnde, zal worden terug geroepen, en de 4 provinciën zullen, als vroeger, derzelven eigen bestuur bekomen; zij staan niet meer onder het opperbestuur van Bologna, maar de legaten en delegaten maken weder het hoogste bestuur uit.

De maarschalk *Marmont*, die vlijtig aan zijne literarische werken werkt, zal zich voor eenigen tijd naar Weenen begeven.

Don *Miguel* leeft steeds afgetrokken en vermaakt zich met de jacht. Zijne geldmiddelen zijn zeer beperkt. Het ware te wenschen, dat hem een veldtoegestemd, dat hij overeenkomstig zijnen stand konde leven.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT den 24 Junij.

Na te Biberich een bezoek bij den hertog van Nassau te hebben afgelegd, is Koning *Otto* van Griekenland, door zijnen behuwdbroeder den Erfgrootheer van Hessen-Darmstadt en diens echtgenoot vergezeld, den 20sten te Darmstadt terug gekeerd, na ook Goblentz, de vesting Ehrenbreitstein, het slot Rheinstein, waar hun door prinses *Frederik* van Pruisen een dejeuner werd aangeboden, en Johannesberg bezocht te hebben.

De jonge Vorst heeft Darmstadt den volgende dag verlaten en is den 22sten te Würzburg aangekomen. Hij schijnt niet voornemens te zijn spoedig naar zijn Rijk terug te keeren, daar uit München het plan van den Koning van Beieren wordt medegedeeld, om, in gezelschap van zijnen Zoon, in den loop der volgende maand het leggen van den eersten steen aan het groote kanaal te Bamberg bij te wonen.

Een bericht uit Konstantinopel, van den 1 dezer, behelst het volgende: Indien de Engelsche Regering, zoo als men het wilde doen voorkomen, ook maar eenen schelling tot overgave der sleutels van Silistria had voorgeschoten, zoude lord *Ponsonby* voorzeer niet lang gewacht hebben op eene genoegdoening, welke thans zoo stellig geweigerd wordt. De wijze der behandeling van eenen Engelschen onderdaan, de wijze der weigering van de door den Engelschen gezant geleverde represailles bewijzen, dat de Porte niets aan Engeland te danken heeft; dat zij alleen door den vrijen wil en de welmeenende gezindheden van Keizer *Nikolaas* weder in het bezit van Silistria zal komen. Men zou bijna denken, dat het lord *Ponsonby* leed veroorzaakte, dat hij de schikkingen omtrent Silistria vernam; want hij is sedert dien tijd gansch in geene goede luim, en koeler dan te voren tegen de ambtenaren van de Porte, intenderheid tegen den reis-effendi, wien hij het, naar 't schijnt, buitendien niet vergeven kan, dat hij zijne naamteekening heeft gesteld onder de verdragen, welke met het Petersburgsche kabinet zijn aangegaan; hij zou anders minder afkeerigheid aan den dag leggen, en niet zonder bedenking op deszelfs verwijdering uit het Rijk. Lord *Ponsonby* heeft alleziens regt, om zich te bezwaren over de onbillijkheden, welke zijn landgenoot ondergaan heeft; de representatiën der Engelsche gezanten stemmen hieromtrent met hem in; maar hij heeft groot ongelijk, wanneer hij zich niet met de bestraffing van den Kadi van *Sentari* tevreden stelt. Lord *Ponsonby* weet zeer goed, dat de reis-effendi de ziel van het Ottomaansche ministerie, ja dat hij de eenige man is, die onder de moeilijke omstandigheden, waarin de Porte zich bevindt, met raad en daad te helpen weet, zoodat hem van het bewind te verwijderen zoo veel is, als den Sultan van het licht te berooven. Lord *Ponsonby* weet dit, behoort het althans te weten, en toch blijft hij bij zijnen eisch, en wil voor geen anderen prijs inschikken. Wanneer de invloed van het Londensche kabinet verminderd is, zal deze handelwijze van deszelfs gezant gewis niet tot terwinning daarvan strekken. Eindelijk maakt de correspondent opmerkzaam op de omstandigheid, dat de heer *Churchill*, toen men hem weder in vrijheid wilde stellen; geweigerd had den kerker te verlaten zonder toestemming van lord *Ponsonby*, en dat men bijna geweld had moeten gebruiken, om hem daartoe te bewegen.

Het is opmerkzaam, dat deze heer te boek staat als die correspondent der Engelsche dagbladen te Konstantinopel, welke zich steeds beijverd heeft, om de machts der Porte in het gunstige daglicht te stellen.

Van den 25sten. De *Augsb. Allg. Zeitung* meldt van *Roveredo* (in Tyrol), d.d. 20 Junij, het volgende:

Op den 19den, des namiddags omstreeks 4 uren, kwamen HH. KK. HH. de hertogen van *Orleans* en *Nemours* alhier van *Botzen* aan. De bijdschap van het talrijk zamengevloede volk werd echter gestoord door het bericht, dat de hertog van *Nemours* aan eene hevige keelontsteking leed, en zich terstond te bed gelegd had. Op hooger bevel spoedde onze bekwaame veldarts *Aberle* zich tot hem, en deze vond noodig den Prins eene groote hoeveelheid bloedzuigers aan te leggen. Daar dezen niet de gewenschte uitwerking te weeg bragten, moest men des morgens van den 19den eene aderlating bewerkstelligen, en vermits ook nu de kwaal niet week, andermaal eene groote partij bloedzuigers aanleggen. Omstreeks des avonds verminderde de ontsteking aanmerkelijk, zoodat de hertog den 20sten van den 19den op den 20sten tamelijk rustig doorbragt.

Heden duurt de gunstige toestand voort en heeft men hoop den Prins geheel hersteld te zien. De hertog van *Orleans*, die van den 18 tot den 19den de sponde zijns broeders niet verlaten had, is heden naar *Verona* gereisd, om aldaar met den Koning der beide Siciliën en den hertog van *Salerno* eene bijeenkomst te houden, en in wier gezelschap hij vermoedelijk heden avond naar *Roveredo* zal terug keeren.

Van den 27sten. Uit *Botoscham* wordt gemeld, dat de beschuldiging, tegen den hospodar van *Moldavië* ingebracht, dat hij met ambten en justitie handel gedreven heeft, is dezer dagen gebleken volkomen waar te zijn, daar hij, ten gevolge der ingebrachte klagen, aan den belanghebbenden gelden heeft terug gegeven, welke hij op die wijze ontvangen had. Onder anderen heeft de spatar *Mihailaki Paschkanu* de 5000 dukaten terug bekomen, waarmede hij een ongunstig vonnis tegen zekere Joden gekocht had. De bisschop van *Roman* heeft mede 4000 dukaten terug bekomen, welke som de hospodar hem afgeperst had voor de bevestiging der privilegiën, welke de bisschoppelijke residentie van *Roman* van oudsher genoot.

De hospodar wordt ook beschuldigd, dat hij zijnen vader en twee voornamen des lands, die zich het sterkst tegen zijne knevelarijen verzetteten, door vergif om het leven heeft laten brengen.

Daar de oppositie der bojaren tegen hem sterk geworden is, heeft hij, bij eene proclamatie, die aan den raad van bestuur zijns vorstendoms verzonden is, de maatregels, geschriften en officiële akten, door de ontstane onrustigheid veroorzaakt, aan de vergetelheid willen gewijf hebben. Doch deze proclamatie heeft de gewenschte uitwerking niet gehad, maar de oppositie in tegendeel nog meer versterkt.

GROOT-BRITTANJE.

LONDEN den 25 Junij.

De Hertogin van *Kent*, moeder van prinses *Victoria*, is voornemens, op Vrijdag, den 1 Julij, eenen maaltijd te geven, waartoe al de vreemde Prinzen, die zich thans alhier bevinden, zijn uitgenoodigd.

Z. K. H. de Prins van *Oranje* heeft Woensdag bij den graaf *Casimir* den maaltijd genomen, na den vorigen dag een luisterrijk bal bij den markies van *Hertford* te hebben bijgewoond, waarop ook zijne beide Zonen tegenwoordig waren. De Erfprins en Prins *Alexander* zijn Donderdag naar *Cambridge* gereisd.

Verleden Woensdag heeft hier ter stede, voor eene rechtbank van gewoorenen, eene zaak gediend, waarin de eerste minister, lord *Melbourne*, voorkwam als beklaagde wegens echtbreuk. De klager was de heer *Norton*. Voor dezen zijn drie rechtgeleerden opgetreden, van welke de heer *W. Fellet* het meest het woord heeft gevoerd. Voor den beklaagde, die insgelijks drie advocaten had, heeft voornamelijk de procureur-generaal gesproken. Uit de verklaringen van een aantal getuigen is genoegzaam gebleken, dat tusschen den beklaagde en de echtgenoot des klagers eene zeer gemeenzaame betrekking bestond; maar de gezworenen hebben, bij ontstentenis van voldoende bewijzen tot staving der beschuldiging, den beklaagde vrijgesproken. Een overgroot aantal nieuwsgierigen heeft dit rechtsgeding, hetwelk sedert een geruimen tijd ongemeen veel opspraak gegeven had, bijgewoond. Toen de beslissing der gezworenen in het Huis der Gemeenten bekend werd, hebben de ministeriële leden deswege een luid vreugdegejuich aangeheven. De bladen der tegenwoordige tijden, in de rechterlijke uitspraak, en leggen in het geheel in deze zaak een zeer lofselijke kiesheid aan den dag. Maar het is niet minder, dat de wet, wiens verregaande ligtheid thans zoo openlijk gebleken is, den hoogen rang, dien hij in den Staat bekleedt, bezwaarlijk langer kan blijven behouden. Dit is de tweedemaal, dat lord *Melbourne* in dergelijk proces gewikkeld is geweest. Intusschen heeft deze zaak, welke in de laatste weken in deze hoofdstad veel opspraak gemaakt heeft, reeds de scheiding dezer twee echtgenooten veroorzaakt.

Maandag aanstaande zal een gewichtige dag in het vertegenwoordigend stelsel van dit rijk wezen. Indien de Lords onverzettelijk de wet nopens de Iersche gemeentebesturen afslaan, dan zal dit eene botsing tusschen beide Huizen te weeg brengen. Terwijl de Torybladen met onmiskenbare partijdrift de Lords aanstuiten, om in het minst niet toe te geven, gaan de tegenovergestelde bladen voort met te waarschuwen, dat de Lords, door hunne weigering van een billijk verlangen, zich zelve hunnen ondergang bereiden, en zich geheel in de magt stellen van de bevolking, welke zij thans tarten. Zenden de Lords (zegt het ministeriële avondblad) de gewijzigde voordragt nopens de gemeentebesturen terug, welke hun door de Gemeenten wordt toegezonden; zoo zal dit een voldoende bewijs opleveren, dat zij geheel onverbeterlijk zijn, en dat, om den voortgang van eene bruikbare en gezonde wetgeving te verzekeren, maatregelen moeten genomen worden, ten einde de twee Huizen van het parlement met elkander in overeenstemming te brengen.

Het is vergeefs, dat de Lords zeggen, dat door de wet op de gemeentebesturen deze meer met R.-Katholijken zullen vervuld worden. Wij nemen aan, dat dit het geval zal zijn; dan, dit is regtvaardig, wanneer men bedenkt, dat de R.-Katholijken de uitgestrekte meerderheid van de Iersche bevolking uitmaken. Niets is billijker, dan dat zij dan ook den voornaamsten invloed uitoefenen in de gemeenten en andere staatsligchamen, welke in haar vaderland gevestigd worden.

Het blad betoogt hierop weder de onregtvaardigheid, die er in gelegen is, dat de R.-K. bevolking in Ierland de inkomsten van eene haar vreemde geestelijkheid moet verzekeren, en oordeelt, dat aan geene rust in dat eiland te denken is, zoo lang dergelijke onregtmatigheden blijven bestaan.

Blijkens de laatste berichten uit de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, is de Republiek sedert eenigen tijd in eenen oorlog met eenige Indische volkstammen gewikkeld, die in den beginne gansch onbeduidend schenen, maar thans het aanzien krijgt van zeer belangrijk te zullen worden en groote opofferingen in geld en menschen te zullen vereischen. De praktijk der Indianen is, om de troepen, die tegen hen te veld gebragt worden, zoo veel mogelijk in hun land te lokken, hetwelk de troepen overal verwoest en van alle menschelijke wezens, dus van alle mogelijke hulpmiddelen, ontbloot vinden. De Indianen vermijden daarbij elk gevecht in het open veld, en bepalen zich enkel tot hinderlagen en overrompelingen, waar zij zeker zijn van dit met vrucht te kunnen doen. Daardoor, hoe zeer slechts 1200 man, in kleine bendes verdeeld, onder de wapenen hebbende, is het hun mogelijk, om den oorlog met voordeel vol te houden tegen eene ongelijk grootere magt, die daarenboven bestendig met gebrek, vermoeienis en ziekte te kampen heeft.

FRANKRIJK.

PARIJS den 24 Junij.

De *Constitutionnel* behelst het volgende:

Het gerucht wordt verspreid, dat troepen, die naar *Saragossa* opgezonden waren, om de nationale garde aldaar te ontwapenen, op eenigen afstand van die stad gekomen zijnde, gedwongen waren geworden terug te keeren, op het bericht, dat de nationale garde zich gewelddigerhand tegen het voornemen der Regering zoude verzetten.

In den *Moniteur* leest men:

Cordova is den 19den te *Vittoria* aangekomen. De Carlisten schijnen zich te willen verzamelen, om zijne verrigtingen te stuiten. Den 21sten hadden zij te *Hernani* nog slechts zes bataljons.

Den 20sten zijn twaalf huizen in *Uzama* verzamelde bataljons de linie van den generaal *Bernelle* genaderd; zij schijnen zich tot eenen aanval toe te rusten; alles is gereed, om hen te ontvangen.

Eene dépêche van den 23sten meldt, dat de te *Saragossa* uitgebrokene onlusten gedempt zijn. Het ministerie heeft den door den kapitein-generaal ge-

trollen maatregel goedgekeurd en den generaal *Narvaes* bevel gegeven, zich met den generaal *Roten* te Alcaniz te vereenigen.

Den 15den was er eene versterking van drie bataljons der garde, twee escadrons ruitertij en verscheidene stukken geschut aangekomen.

— De *Message* bevat het volgende:

Onze partikuliere correspondent van Madrid meldt ons, d. d. 14 Junij, eene zoo gewigtige zaak, dat, ondanks het geloofwaardig karakter van onzen briefschrijver, wij dezelve niet dan onder het stelligste voorbehoud mededeelen. De heer *Isturiz*, namelijk, zoude den 12den aan den heer *de Rayneral* verklaard hebben, dat, indien niet in den loop der maand Julij het Fransche Gouvernement intervenieerde, om het Gouvernement der Koningin te helpen den burgerkrijg te beëindigen, de Regentes, geplaatst tusschen den onbeëindigbaren oorlog der in opstand zijnde provinciën en den overmoed der heethoofdige liberalen, genoodzaakt zoude zijn met hare dochters en met het Gouvernement Madrid te verlaten en onder bescherming van de Koninklijke garde en der armee zich naar Seville of Cadix te begeven. »De heer *de Rayneral*», voegt onze briefschrijver er bij, »heeft zich gelaast, eenen koerier naar Parijs af te zenden, om deze gewigtige mededeeling aan het Gouvernement over te brengen. Even als de weinige lieden, die tot dus verre van dezen stap des heeren *Isturiz* kennis bekomen hebben, geloof ik, dat dezelve geen ander oogmerk heeft, dan om de hand der Fransche regering te dwingen.»

— Tegen het einde der maand verwacht men, dat de prefekt van politie, de minister van binnenlandsche zaken, graaf *Montalivet*, en de minister van oorlog eene wapenschouw zullen houden over de municipale garde van Parijs. Men spreekt van het vergrooten of liever van het geheel hervormen van dit korps, en van het oprigten eener andere wacht, welke met de dienst aan de schouwburgen en op de publieke plaatsen belast zoude worden en, naar het voorbeeld der Engelsche politie, alleen met kleine staven of stokken gewapend zal zijn.

— Er zijn vervolgingen begonnen tegen eenige Duitschers, die, ten getale van tweehonderd en vijftig, op den Mont Calvaire, nabij Parijs, eene volksvergadering hebben gehouden ter herinnering van het Hambacher feest.

Maandag zijn omtrent dertig Poolsche uitgewekenen op de prefektuur van politie ontboden, en is hun aangezegd, dat zij binnen vijf dagen Parijs moesten verlaten. Zij hebben zich met een smeekschrift tot den minister van binnenlandsche zaken vervoegd, ten einde dit harde bevel te doen intrekken.

— De begrafenis van den graaf *Sieyes* heeft eergisteren plaats gehad. Het lijk is niet naar de kerk van St. Philippe du Roule, de parochie van den overledene, gebracht, omdat de familie gewaarschuwd was, dat de aartsbisschop van Parijs bevolen had, dat hem de gebeden der Kerk zouden worden geweigerd. De lijkstaatsie was zeer talrijk. De slippers werden gedragen, onder anderen, door den hertog van *Bassano*, den graaf *Siméon* en den heer *Mignet*. De lijkrede is door den heer *Cauchois-Lemaire* uitgesproken.

— Don *Carlos* heeft den generaal *Villaréal* aangesteld tot bevelhebber over zijn leger, in plaats van den heer *Eguya*. De nieuwe kommandant is een inboorling der Baskische provinciën en een warm voorstander van hare oude vrijdommen. Zijne benoeming wordt grootendeels toegeschreven aan den invloed, dien de minister *Erro* op don *Carlos* uitoefent. Men schat het leger der Carlisten op 25,000 man infanterie, 1100 man ruiters en 450 man artillerie met 24 bespannen stukken en vijftig andere kanonnen. Hieronder is niet begrepen de nieuwe buitengewone listing.

Men wil, dat *Cordova* terstond na zijne terugkomst in het hoofdkwartier een mondesprek met den opperbevelhebber der Carlisten, *Villaréal*, verlangd heeft, om, zoo men zegt, met hem het lot der wederzijdsche krijgsgevangenen te regelen.

Er loopt een gerucht, dat *Cabrera* in het dorp *Scarrion*, bij *Terruel*, eene kolom *Christino's* overrompeld en dertienhonderd gevangenen gemaakt had.

— De ministeriële bladen melden, dat een berigt uit Tunis, van den 9den, de tijding inhoudt, dat eene Turksche vloot, eenige duizend man trepen aan boord hebbende, onder zeil was naar Tripoli, alwaar den 3den reeds een gewapend vaartuig, tot genoemde vloot behoorende, was aangekomen. — Volgens een telegrafisch berigt is de stoomboot *Sphynx*, den 19den uit Tunis vertrokken, den 22sten in Toulon binnengekomen. Welke tijdingen dit vaartuig heeft medegebracht, schijnt niet bekend, doch men heeft steeds verzekerd, dat Frankrijk den heyl van Tunis tegen de overheersching van den Sultan denkt te beschermen. In den nacht van den 21 op den 22sten heeft het lineschip *Scipion* de reede van Toulon verlaten, zonder dat deszelfs bestemming bekend is geworden. Het schip *Montebello* was nog niet naar de Levant vertrokken, maar lag den 25sten, met de korvet *la Diligente*, in laatstgenoemde haven.

— Tusschen den generaal *Cordova* en den Britschen generaal *Evans* bestaat steeds eene toenemende vijandschap. De laatstgenoemde stelt den Spaanschen bevelhebber voor als de oorzaak, dat het bewind van Madrid niet behoorlijk voorziet in de behoeften der Britsche hulptroepen, en hem, om welke reden dan ook, buiten de mogelijkheid stelt, om zijne operatiën te vervolgen. Hij heeft het grootkruis van de orde van *S. Fernando*, 't welk hem door de Regentes was verleend, terug gezonden, en daarenboven het bewind van Madrid doen te kennen geven, dat, indien het niet beter kan of wil voorzien in de nooddrift zijner manschap, hij na den afloop van het eerste dienstjaar, en alzoo den 1 Julij aanstaande, zich genoodzaakt zal zien, om zich aan het bestuur van Groot-Brittannië te wenden, ten einde met zijne troepen naar Engeland te worden terug gevoerd. Officieren zoo wel als soldaten schijnen ernstig te verlangen, dat dit laatste moge plaats hebben, daar het blijkt, dat niet alleen de Carlisten hunne onverzoenlijke vijanden blijven, maar dat ook de liberalen, welke zij behooren te ondersteunen, ongaarne zien, dat vreemden zich met de Spaansche zaken bemoeijen. Op de zamenstelling van het korps schijnen ook zeer gegronde aanmerkingen te kunnen worden gemaakt; immers het is reeds gebleken, dat het de Britsche zeesoldaten (welk korps beroemd is wegens deszelfs krijgstuicht en degelijkheid) zeer verdriet, om met die hulptroepen te dienen, vermits dezelve grootendeels bestaan uit deserteurs en zamengeraapt volk, en menig officier, die dertig jaren met eere heeft gediend, op zoodanige wijze, gevaar loopt, onder de bevelen te geraken van een' gedeserteerden of weggejaagden onderofficier, dien het niet moeilijk is gevallen, bij de troepen van den generaal *Evans* een' hooger rang te erlangen.

Van den 25sten. De *National* behelst het volgende uit een' brief van Valencia, dd. 17 dezer:

Eene provinciale deputatie heeft aan het Gouvernement een verzoeg ingediend, strekkende om versterking van wapenmagt aan te vragen, ten einde daardoor de rampen te voorkomen, waarmede de provincie van wege de Carlisten wordt bedreigd. Laatstgemelden zijn, vier dagen geleden, in *Toriz*, *Macatre*, *Bunol* en andere plaatsen binnen getrokken, en hebben er alles verwoest; zij hebben den advokaat-fiscaal bij het gerechtshof van *Chira*, benevens ettelijke andere liberalen doodgeslagen. In de provincie *Castellon* hebben zij het vlek *Alcala* de *Gerbert* aangetast, en het aldaar in het fort verschanste detachement is, na vier dagen strijden, eindelijk bezweken; al de soldaten zijn over de kling gejaagd.

Van den 26sten. AANSLAG TEGEN HET LEVEN DES KONINGS.

Moniteur: Zaterdag achtermiddag te 6 uren, op het oogenblik, dat het rijtuig van Z. M. het binnenplein der Tuilleries verliet, heeft een moordenaar, die nabij de poortdeur stond, op den Koning geschoten met een vuurwapen, hetwelk den vorm had van eenen rotting. De kogel is in het binnenste des rijtuigs doorgedrongen, zonder den Koning te treffen, die zich daarin bevond met de Koningin en Mevrouw *Adelaide*. Z. M. vertoonde zich oogenblikkelijk aan de toeschouwers, om allen, die op het hooren der losbarsting waren toegesnel, gerust te stellen. De levendigste verontwaardiging gaf zich bij het vernemen van de misdaad overal te kennen, en werd gevolgd door den kreet van *leve le Koning!* De moordenaar, dien men aan de woede des volks moest ontrukken, is aan de justitie overgeleverd en het onderzoek heeft eenen aanvang genomen.

Journal des Débats: De Koning boog met het hoofd, om de nationale garde te groeten, welke hem hare eerebewijzen betoonde, toen de moordenaar, zijn rotting-geweer op het portier des rijtuigs doende steunen, den trekker overhaalde. De beweging, welke de Koning alstoen maakte, heeft hem het leven gered. De kogel drong in den bovenwand van de koets, alwaar dezelve is terug gevonden. De prop bleef in des Konings bakkebaard zitten. De rook van de losbranding vulde het geheele rijtuig, waarin, op de achterbank, de Koningin en H. K. H. de Prinses *Adelaide* gezeten waren.

— Gisteren avond hebben al de ministers, benevens de heeren *Pasquier*, *Dupin* en *Guizot*, vele Pairs en Afgevaardigden zich naar Neuilly bij den Koning begeven.

— Dezen nacht is een koerier naar de Prinsen afgezonden, om hunne terugkomst te bespoedigen.

— Op het vernemen van den moordaanslag, waarvan de Koning schier het slagtoffer ware geweest, hebben de leden van de Kamer der Afgevaardigden zich terstond vereenigd. Op het aan Hoogstdezelfen gerigte aanzoek, heeft de Koning doen antwoorden, dat hij de gelukwenschingen der beide Kamers Zondag namiddag te 3 uren zoude afwachten.

— De Kamer der Pairs is buitengewoon tegen Maandag bijeengeroepen, ten einde de mededeeling te ontvangen van de ordonnantie, waarbij zij als geregtshof wordt belast met het proces van den nieuwen aanslag.

— Ofschoon de bijeenroeping der Pairskamer tegen morgen niet in het officieel gedeelte van den *Moniteur* van heden wordt aangetroffen, is het zeker, dat de Koninklijke ordonnantie, welke aan haar de instructie en de regtspraak van den aanslag van gisteren zal opdragen, nog gisteren in den loop van den dag zelven is geteekend. (Constitut.)

— De Kamers zijn op dit oogenblik (half drie) vergaderd, om zich voor Z. M. te komen vertoonen.

— De naam van den moordenaar is bekend; hij heet *Louis Alibeu* (van Nimes), is vijfentwintig jaren oud en zegt een koopmansbediende te zijn. Hij was ongeveer eene maand geleden te Parijs gekomen en woonde in een hotel van de straat des Marais St.-Germain, No. 3, alwaar bij de slechtste gemeubeleerde kamer van het huis bewoonde, en daarvoor twaalf of vijftien francs 's maands betaalde.

— Door een zonderling toeval is degene der nationale garde, die het eerst den moordenaar greep, juist de wapensmid, die, omtrent drie maanden geleden, het geweer verkocht had, waarvan de moordenaar zich bediend heeft. Deze merkwaarge herkenning heeft op de volgende wijze plaats gehad: Zoodra de moordenaar in het corps-de-garde was gebracht, riep gemelde wapensmid, de heer *Derismes*, uit: »Ik ken hem.» Overstelt met vragen door allen, die hem omringden, beschouwde de heer *Derismes* den moordenaar met de meeste aandacht en riep eindelijk uit: »Ja, ik ben er nu zeker van, hij is het.» Toen verhaalde de heer *Derismes*, dat voor ongeveer twee of drie maanden deze jongman bij hem kwam, zich uitgevende voor reiziger in zijden stoffen, hem zeggende, dat hij op het punt stond eene groote rondreis door het land te doen; dat hij zich tot hem (*Derismes*) wendde, als uitvinder van zeker rotting-geweer, en dat, indien hij hem een goed kommissie loon wilde toestaan, hij zeker was er vele te kunnen plaatsen. De heer *Derismes* nam zijn voorstel aan, doch daar hij dien jongman niet kende, vroeg hij hem zijnen naam en adres, hem belovende eenige rotting-geweren naar zijn huis te doen brengen. De jongman antwoordde, dat hij *Alibeu* heette en woonde in de *rue Falais*, hôtel de Eenige dagen daarna begaf de heer *Derismes* zich naar het aangeduide adres. Hij kwam tot aan de deur zijner kamer, doch de jongman weigerde hem dezelve te openen, zeggende, dat hij niet alleen was. Nu althans verzekerd, dat men hem nopens den naam en het adres niet misleid had, vrouwde *Derismes* drie zijner rotting-geweren aan *Alibeu*, toen deze nog dienzelfden dag of daags daarna bij hem kwam. De meester van het hôtel, die dadelijk geroepen werd, erkende mede terstond zijnen voormaligen inwoner, die zelf eindelijk hem even als *Derismes* herkende.

Geconfronteerd met den schildwacht, met welken hij bij het carousselhek gesproken had, vroeg hij hem: »Hebt gij niet opgemerkt, dat, toen ik u sprak, ik niet de allerminste ontroering verried?»

Na deze confrontatiën werd *Alibeu* in eene huurkoets geplaatst en onder goed geleide naar de conciergerie overgebracht, waar hij vermoedelijk andermaal zal zijn verhoord. Dáar heeft men hem de kamer doen betrekken, waar vroeger *Fieschi* opgesloten zat. Deze jongman was gekleed in eenen vrij zindelijken jas, maar zijn hemd was morsig en gescheurd; hij had geene kousen aan. Zoodanig zijn de berichten, welke wij tot nu toe hebben kunnen inzamelen. Eenige der omstandigheden mogen hier en daar eenigermate onnaauwkeurig zijn; want in een eerste oogenblik loopen er zoo vele gansch verschillende geruchten, dat het moeilijk is de waarheid te ontdekken; intusschen hebben wij alle reden te gelooven, dat de hoofdomstandigheden zeer naauwkeurig zijn.

PS. In den afgevoeren nacht, te twaalf uren, hebben zich de procureur-generaal en de prefekt van politie naar de conciergerie begeven, om *Alibeu* te verhooren. De heer *Martin du Nord* heeft de instructie begonnen. *Alibeu*, of de persoon, dien men geloofd aldus geheeten te zijn, is een jongman van eene rijzige gestalte; zijn haar is zwart en zijne gelaatskleur bleek. (O. C.)

— In de door den moordenaar bewoonde kamer heeft men een pakje gevonden, bevattende eene once buskruid, eenige patronen en vier kogels, vervaardigd op het kaliber van zijn wapen, eene Spaansche grammaire, twee Fransche grammaires, het tweede deel der *Martyrs* van den heer *Chateaubriand*, een te Londen gedrukt *Essai sur l'esprit et les moeurs*, zonder naam van schrijver, en een deel van de werken van *St. Just*, dat blijkens een opgeplakt briefje aan eene leesbibliotheek moet hebben toebehoord. Dit deel is overigens zeer morsig en schijnt veel gebruikt te zijn geweest. Overigens vond men bijna geene klederen en al het aanzien van armoede. Zijne levenswijze schijnt zeer geregeld te zijn geweest; men herinnert zich ten zijnen huize niet, hem immer een bezoek te hebben zien ontvangen.

— De rotting, waarvan zich de moordenaar bediend heeft, is geen windroer. Het is een geweerloop, geplaatst in eenen gewonen rotting. De ontvlaming geschiedde door middel van een kapje, geplaatst op de staatschroef van het wapen, en werd medegegeeld door middel van eene holle veer om den rand, door namelijk eenvoudig aan de rottingkoord te trekken. De trekker ligt in het hout verborgen en komt door de drukking van den vinger te voorschijn, wanneer men zich van het wapen wil bedienen.

— Tot nu toe blijkt het niet, dat *Arribeau*, of liever *Alibeu* eenige medeplichtigen heeft. Hij heeft verklaard, veertien dagen lang alleen ligte spijzen gegeten en niets dan water gedronken te hebben. Volgens zijn zeggen, zou zijn ware naam de bekende niet zijn.

— Een partikuliere brief deelt nopens den moordenaar nog de volgende bijzonderheden mede:

Hij heet *Alibeu*. Hij is in 1810 geboren te Nimes (Gard) en is dien ten gevolge 26 jaren oud. Zijne familie bestaat meestal uit fabrikanten en staat in hoog aanzien; zijne ouders hebben zich, voor eenige jaren, te Narbonne (Aude) gevestigd, alwaar zij nog wonen.

In 1829 als vrijwilliger in dienst getreden, was hij laatstelijk serjant fourier in het 15de ligte regiment. Hij heeft zekere opvoeding genoten. Hij schrijft zeer goed; zijne houding is kalm en fier. Op het gezigt alleen bemerkt men, dat hij militair is geweest.

Zijn naam staat nergens aangeteekend. *Alibeu* schijnt geen lid van geheime genootschappen geweest te zijn. Duidelijk is het evenwel, dat hij republikein is. Hij is een dier jonge lieden, welken de partijen ophitsen en onderhouden, om er hare sluipmoordenaars van te maken, maar welke zij evenwel in het mechanismus harer organisatie niet durven inwijden.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE den 27 Junij.

Sinds eenigen tijd had men gesproken van schitterende feesten, welke gedurende dezen zomer ook in deze residentie zouden plaats hebben. Thans verzekert men, dat Z. K. H. de Prins *van Oranje*, namens Z. M. den Koning, een aantal Engelsche Edellieden, die hem met zoo veel onderscheiding ontvangen hebben, heeft uitgenoodigd, zich in het begin der volgende maand herwaarts te begeven; als wanneer eene reeks van feesten ter eere van de Britsche bezoekers ten Hove zouden plaats hebben, die met jagen naar Rotterdam zouden worden overgevoerd.

— Bij Zijner Majesteits besluit van den 20 dezer is benoemd: tot substituit-officier bij de regtbank van eersten aanleg te Assen, mr. *E. J. Thomassen à Thuessink van der Hoop*.

ROTTERDAM den 28 Junij.

Heden namiddag ruim 3 uren had alhier wederom, op de werf *Rotterdamsch Welvaren*, behorende aan de heeren *A. van Hoboken en Zonen*, eendier schouwspelen plaats, welke onwillekeurig des menschen geest verrukken, hem met diepen eerbied voor kunsten en wetenschappen vervullen, en waarvan het gevoel niet uit te drukken is; en zal dit wel eenig betoog behoeven, wanneer wij een zoo kolossaal als majestueus ligchaam, door des menschen genie uit kleine stukken gevormd, voor ons zien staan, waarbij onze omvang als een druppel aan den emmer te vergelijken is, en dat op éenen wenk, op éenen slag eenen zachten voortgang aanneemt en met vermeerderde snelheid zich statig in zijn element begeeft? Het fregatschip *Hendrika*, ruim 450 lasten groot, gebouwd door den ervaren scheepshouwer *B. de Hoog*, voor rekening van gemelde heeren, liep met statigheid te water, en werd door talrijke aanschouwers, met het schoone weer te zamen gevloeid, onder herhaald *hoorze!* op den stroom begroet.

Al dadelijk werd op de ledige plaats de kiel gelegd van een nog grooter fregat, ruim 500 lasten, hetwelk den naam van *Sara Lydia* zal dragen; zijnde het twaalfde schip, dat sedert 1825 op gemelde werf door denzelfden bouwmeester en voor rekening van gemelde heeren gebouwd is, en van welk getal er gerekend kan worden, er nu weldra elf, meestal met zeer goed gevolg, in de vaart op de Onstindiën zullen zijn.

Eere zij den landgenoot, welke de *fortune* in die ruime mate dient, die van zijnen welvarenden en gelukkigen stand in de Maatschappij, door ijver en kunde, voordeel weet te trekken, die zoo vele weldaden anderen aanbiedt, en dus in het algemeene belang van het vaderland, de stad zijner geboorte, en van vele vlijtige burgers werkzaam is, waarvan achting, eerbied en erkentelijkheid en voorzeker een ruime zegen de gevolgen zijn moeten.

ZWOLLE den 27 Junij.

Wij vernemen met veel genoegen, dat de loffelijke *Maatschappij van Nederlandsche Letterkunde* te Leiden, in hare jaarlijksche Algemeene Vergadering, van den 23 dezer, tot haar Medelid heeft verkozen: onzen waarden en zeer geleerden stadgenoot, den heer *G. H. van Senden*, Leeraar bij de Hervormde Gemeente alhier. Dit bericht is ons des te meer welgevallig, omdat wij steeds met leedwezen hebben opgemerkt, dat maar zeer zeldzaam aan ingezetenen uit dit gewest de eer is te beurt gevallen, van in dergelijke wetenschappelijke verenigingen te worden opgenomen, en zulks niettegenstaande Overijssel steeds op mannen van uitstekende verdienste, ook in het vak der letteren, mag roem dragen; waarvan, onder anderen, onze beroemde stadgenoot *Ter Pelkvijs* ten voorbeelde kan strekken, die ook in dit opzigt, bij zijn leven, in Holland niet naar waarde is erkend geworden.

AMSTERDAM den 27 Junij. Ter vervulling der vacature, veroorzaakt door het overlijden van den welcerwaarden heer *Jan Pieter Wijs* en het bedanken van den welcerwaarden heer *J. A. D. Molster*, is, door de welcerw. en cerw. heeren predikanten en ouderlingen der Nederduitsche Hervormde Gemeente, uitgebragt het volgende *zes- en drietal* van heeren predikanten. Zest: *D. D. Adrianus Slotemaker*, pred. te Maassluis; *Jacob Stroeve*, te Dordrecht; *Abraham Verweij, Jr.* te Zutphen; *Gerhardus van Warmelo*, te Gouda; *Willem Stroes Jansen*, te Delft; *Jacobus Borsius*, theol. doct. te Middelburg. Drietal: *A. Slotemaker*, *G. van Warmelo* en *J. Stroeve*.

Mengelwerk.

Bij den Heer Boekhandelaar SCHIERBEEK is op dit oogenblik in het licht verschenen de Vertaling des Romans van den beroemden Russischen Schrijver *Saouskin*, de *Russen in 1812* (het jaar van den inval van NAPOLEON in Rusland). In dezen Roman, welke eene wederga is van de *Russen in 1612*, door denzelfden Schrijver, en waaruit men de Russen van onzen tijd door een' Russen op eene treffende wijze leert kennen, komt het verhaal van een Duel voor tusschen een' Russisch Officier en een' Franschman, in de omstreken van *Petersburg*, welk verhaal, gelijk de Schrijver, meenen wij, ergens zegt, meer of min op eene ware gebeurtenis uit dien tijd gegrond is. Men kan er de verschrikkelijke verbittering uit leeren kennen, die sommige Russen in die dagen tegen de Franschen en hunnen toenmaligen Keizer voedden, hoewel anders de Fransche taal, de Fransche zeden en gebruiken hoe langer hoe meer in Rusland veld winnen, en de Schrijver zelf van het boek, op sommige plaatsen, ook duidelijk genoeg zijne ingenomenheid met de Franschen aan den dag legt. Het verhaal van dit Duel komt voor in het eerste Deel, bl. 61—70, en luidt als volgt (*): (Men houde er bij in het oog, dat de hoofdpersoon van den Roman *ROSLAWLEW* heet.)

»Zonder zelf te weten waarom, sloeg *ROSLAWLEW* dit pad in en was nog geene tien minuten langs hetzelfde voortgedrenteld, toen hij, door stemmen in zijne nabijheid, uit zijne mijnering werd opgewekt. Hij stond stil, luisterde, deed nog eenige schreden voorwaarts en hoorde, achter een klein kreupelboschje, iemand luid uitroepen: »Zie zoo; is 't nu goed?» — »Neen broeder,» antwoordde eene, hem niet geheel vreemde stem; »dat is geen behoorlijke afstand. Nog drie passen nader!» *ROSLAWLEW* haande zich behoedzaam door de struiken een' weg, boog de takken van eenen digten hagedoorn, die de sprekenden voor hem verborg, op zijde en had nu het vrije uitzigt op een klein grasveld, waarop vier menschen bijeen stonden. Twee derzelve waren hem ten eenemale onbekend; in de twee overigen, daarentegen, herkende hij dadelijk den zwijgenden officier, benevens den Franschman, welken hij aan de roebelstafel (*tafel, waar men voor een' roebel eten konde*) had aangetroffen. Het viel hem niet moeilijk te raden, waarom deze heeren de eenzame diersaande zoo vroeg in den morgen bezochten. Den eersten onwillekeurigen aandrang van zijn hart volgende, trad de jongeling eenige schreden terug, doch eene zekere ouwêrstaanbare nieuwsgierigheid behaalde de overhand op dit menschelijk gevoel. Met een kloppend hart en eene beklemdede ademhaling verborg hij zich achter het groen en bleef de ongeziene getuige dezer bloedige ontmoeting, welke ter regtvaardiging van datgene kon strekken, wat hij den dag te voren aangaande den haat der Russen tegen de Franschen gezegd had.

»Wel nu, zult gij haast gereed zijn?» riep de Russische krijgsman zijnen getuige of sekondant toe, die twee stokken, den een op twee schreden afstand van den anderen, in den harten grond sloeg.

»Zoo dadelijk!» antwoordde de jonge man, wiens hooge met zilver omzoomde muts een' kavallerie-officier aanduidde. »Het staat aan u, maar, mijns bedunkens, ware het toch beter, dat gij over den mantel losbrandet. Twee passen slechts! — Zoo het er althans nog vier waren!»

»En waarom dat, broeder? (zeide de Rus). Gekheid! Daar, schud kruid op de pan.»

»Een oogenblik, als ik u bidden mag,» sprak de getuige van den Franschman, een man van middelbare jaren, dien men, naar zijne uitspraak, voor eenen buitenlander moest houden. »Ik wenschte althans gaarne de aanleiding tot uw duel te weten.»

»Wat zou dat baten?» vroeg de Russische officier, zijnen sekondant de tweede pistool toereikende. »Zet den kogel goed aan, broeder, en scherp den steen aan. Er is niets onaangenamer, dan dat het geweer afketst.»

»Mij dunkt toch,» hervatte de buitenlander, »dat ik, als sekondant, het volste regt heb, om te vragen —»

»Waarom wij vechten?» viel de Russische officier hem in de rede. »Nu ja — het gezigt van uw' vriend, den Franschman, staat mij tegen. — Meet vijf passen af,» vervolgde hij, tot zijn' sekondant, den kavallerist gewend. »Zult gij (tot den sekondant des Franschmans zich wendende) zoo goed zijn, dat voorbeeld te volgen?»

»Maar mijnheer de officier, ik ben toch van oordeel, dat, zoo er van uwe zijde geene andere redenen bestaan —»

»Die bestaan werkelijk, mijnheer!» antwoordde de Rus: »uw vriend is een Franschman. Meet vijf passen af!»

»Nog een woord, heer officier. Ik meen —»

»Zult gij nog lang meenen, mijnheer?» hernam de Rus. »Ik zie, dat gij een vriend van babbelen zijt, en dan komt gij bij mij bij den verkeerden man. — Ik heb haast. Gelief uwe plaats in te nemen!» brulde hij zijnen tegenpartijder, den Franschman, toe, die gedurende deze woordenwisseling gezwegen had.

»Inderdaad,» riep de kavallerist, »dat gesnap dient nergens toe. Wie niet vechten wil, moet 't huis blijven. (Tot den Rus.) Daar moet gij staan, broeder. Mik goed en gun u den tijd daartoe.»

»Beide partijen verwijderden zich tot op vijf schreden afstands van de grenslijn, keerden zich ter zelfder tijde om en begonnen elkkaar nu langzaam te naderen. Bij den tweeden tred haalde de Franschman den haan over, de kogel sloot en, door midden geschoten, viel de muts van den Russischen officier op den grond.

»De drommel hale 't! Die vent schiet goed!» mompelde de kavallerist tusschen de tanden. (Tot den Rus.) »Pas op, broeder, dat gij goed aanlegt!»

»Er viel een tweede schot en binnen eene sekonde was de gansche linkerarm des Franschmans met bloed besproeid.

»Braaf broeder!» sprak de kavallerist; »jammer, dat gij uwe tromp niet een haarbreed meer links houdt. Waarom hebt gij mijne pistolen niet genomen? Geen mensch kan zonder vizier van zijn schot zeker zijn!»

»Nog eenige sekonden verstreken. De afstand tusschen beide kampvechters werd gestadig kleiner; nog slechts zes of zeven passen scheidden hen van elkander — daar knalde het derde schot.

»Zijt gij getroffen?» riep de kavallerist tot den Rus.

»Neen!» antwoordde de Russische officier, koelbloedig naar zijnen schouder ziende, van welken de kogel de epaulet had weggenomen. »Thans verzoek ik u vriendelijk, aan de grenslijn te komen,» ging hij voort, zijnen strakken blik op den Franschman vestigende.

»Je suis mort!» steende de gekwetste, half verstaanbaar.

»Mijn God! hij bloedt dood!» riep zijn getuige of sekondant, eenen witten doek te voorschijn krijgende.

»Wees niet bezorgd; (zeide de Russische officier) tot ik vuur geef, zal hij wel in 't leven blijven. — Nu, hoe staat het, mijnheer de Franschman? Frisch opgestapt! Ik brand toch niet los, eer gij voor de streep staat.»

»Heer officier!» riep de sekondant des Franschmans. »Onmogelijk! Twee passen afstand! Dat is immers even goed . . . —»

»Alsof ik hem de tromp op 't voorhoofd zette? Juist, mijnheer. Nog één tred, heer ridder van 't legioen van eer! Als ik u bidden mag!»

»Eh bien! soit!» sprak de Franschman, zijne pistool van zich afslingerende, waggelende op de lijn toe en stond, de armen op de borst gekruist, borst aan borst tegenover zijne tegenpartij. Het bloed stroomde tappelings uit zijne wonde; eene vale doodskint overtoog zijn gelaat, maar toch zag hij zijnen beul nog stout onder de oogen en slechts van tijd tot tijd liep eene krampachtige

koortsrilling over zijne leden. De officier leide aan — de mond zijner pistool raakte het voorhoofd zijns vijands. *ROSLAWLEW* stelde het bloed in de aderen. Hij wilde schreeuwen, doch de schrik had zijne tong verlamd. Inmiddels had de officier den haan gespannen, zijnen vinger aan den trekker gebragt, het bliksemde op de pan — doch slechts het kruid daarop had vuur gevat.

»Gij leeft nog, mijn vriend!» juichte de getuige des wonderdadig geredden.

»Niet lang meer,» gaf de Russische officier koelbloedig ten antwoord.

— (Tot zijn' Sekondant.) »Schud kruid op de pan, broeder!»

»Om Gods wil!» riep de buitenlander, op eenen wanhopigen toon. »Verschoon dezen ongelukkigen! Hij is gade en vader van zes kinderen.»

»In stede van te antwoorden, sloeg de Russische officier glimlachend zijne oogen naar de tegenovergestelde zijde, nadat hij eenen onverschilligen blik op de bleeke wezenstrekken van zijn slagtoffer geworpen had; waren dezelve door woe-de ontvlamd geweest, dan had de ongelukkige nog hoop kunnen voeden — ook de tijger heeft oogenblikken van medelijden; maar geen spoor van mededoogen of aandoening was in dien onverbiddelijken strak zienden blik te lezen.

»Heer officier!» vervolgde de sekondant des Franschmans, »zoo mededoogen al een onbekend woord voor u is, bedenkt dan toch, dat gij gereed staat, het werk van eenen beul te verrigten.»

»O ware ik een beul, kon ik uwe groote natie met één slag vernielen! — Ga op zijde!»

»Nog één woord, mijnheer!» fluisterde de gewonde met eene brekende stem. »Leef wel, mijn vriend; vergeet niet aan allen te zeggen, dat ik gevallen ben, gelijk het een Franschman betaamt. Groet haar en . . . — hij kon niet vinden en zeeg bezwijmd in de armen van zijnen landsman neder.

»Op mijn woord, de kerel gaat mij aan 't hart. Een lafaard is hij niet!» mompelde de kavallerist. »Broeder, ware ik in uwe plaats —»

»Wat drommel (hernam de Rus) komt u in de gedachten! In allen gevalle is het weer één minder op de wereld. Thans zal zij niet andermaal weigeren.» Hij spande den haan.

»Halt!» riep *ROSLAWLEW*, uit zijnen schuilhoek voor den dag springende en zich regt voor den wreedaard plaatsende. »Dat is onmenselijk! Dat is geen tweegevecht, dat is moord en doodslag!»

»Wie zijt gij?» vroeg de Russische officier, zijn wapen terugtrekkende.

»Een even goed Rus, als gij.»

»Werkelijk? Wat wilt gij hier dan?»

»Dezen ongelukkigen huisvader aan zijn' beul ontrukken.»

»Ei, ei! Dat beteekent met andere woorden: gij hebt lust om zijne plaats in te nemen?»

»Ja. En zoo gij volstrekt moorden wilt —»

»Dat wil ik. Maar eerst wil ik met dezen ridder van het legioen mijne rekening vereffenen.»

»Schaam u, mijnheer! Ziet gij dan niet, dat hij in zwijm ligt?»

»Ja, maar hij leeft nog! Laat mij begaan —»

»Nooit!» riep *ROSLAWLEW*, den officier met ontzetting aanstarende. »Gij zijt geen mensch, gij zijt een satan! Zorg gij voor uwen vriend,» wendde hij zich tot den vreemdeling, den sekondant des Franschmans, »en laat mij uwe pistolen. — Gij echter, mijnheer, schandvlekt door uwe onmenselijkheid de eer van ons vaderland — in naam van alle Russen eisch ik genoegdoening.»

»O, zoo gij volstrekt wilt,» zeide de Russische officier. — »Help hem, broeder, dien ijzervreter naar zijne *droschke* slepen; zoo dadelijk zal de beurt weer aan hem komen. De Rus, die een' Franschman voorstaat, is geen haar beter dan hij. Daar is kruid en lood. Wees zoo goed uwe pistolen te laden.»

»De getuige des Franschmans verbond zijnen vriend den arm en droeg hem, met behulp van den kavallerist, naar de aan den zoom van het woud wachtende *droschke*. Terwijl *ROSLAWLEW* de door den Franschman achtergelatene pistolen laadde, wendde de Russische officier geen oog van hem af.

»Hebt gij gisteren niet bij *FRENZEL* gegeten?» vroeg hij eindelijk.

»Ja, mijnheer! Doch waartoe die vraag?»

»Dan behoefte gij uwe pistolen niet te laden — met u vecht ik niet.»

»Niet? Gij wilt niet met mij vechten?»

»Neen (ging de Russische officier voort). Een' Franschman in 't leven te laten en een' Rus misschien te doden, zou in alle opzichten onverstandig gehandeld zijn. Gisteren heb ik uw gesprek met dezen praalhaas mede aangehoord; gij zijt geen vreemdeling, maar een Rus met lijf en ziel. Uw eenig gebrek is, dat gij te gevoelig zijt; doch dat zal beteren.»

»Neen, mijnheer, de regten der menscheit zullen mij altijd beilijg zijn.»

»Ook dan, (zeide de Rus) als die vervloekte natie van grootsprekers ons vaderland te vuur en te zwaard verwoest. Of meent gij, door menschelijk met hen om te gaan, hunne achting te zullen verwerven? Reken daarop! Zij zijn in staat, gansch Rusland in puin en asch te leggen en toch nog op hunne grootmoedigheid te pogchen; trekken wij daarentegen Frankrijk in en gedragen ons nog vreedzamer, dan hunne eigene troepen, wees verzekerd, zij zullen ons ruwe, onmenschte barbaren noemen. Het ondankbaar vee! waarmede heeft het ons tot hiertoe onze gastvrijheid en herbergzaamheid vergolden? Lees, wat zij over Rusland schrijven en in druk geven; hoe zij met onze domme trouwhartigheid den draak steken, onze goedheid onwetendheid, onze gastvrijheid praalzucht noemen. Met welk eene duivelsche kunst weten zij al onze deugden in gebreken te veranderen. Lees dat alles, hoor hunne gesprekken en zoo gij ook dan den haat niet billijkt, dien ik hun toedraag, zijt gij geen Rus. Doch wat zeg ik? Gij verafschuwt hen evenzeer als ik, en welligt komt er dra een tijd, dat het ook u een wellust zal zijn, althans één' Franschman met uwe handen te verworgen. Vaarwel!»

»Met eene onwillekeurige huivering staarde de jongeling den barbaar na. Alles, wat haat voor vreesselijks heeft, had voor goedheid kunnen gelden, in vergelijking met de duivelsche boosheid, die in de oogen van den Rus vlamde, die al zijne wezenstrekken bezielde en zelfs, terwijl hij over de Franschen sprak, door zijne stem werd uitgedrukt. *ROSLAWLEW* verliet het woud en haalde weldra zijne kales in, die stapvoets langs de diersaande voortreed. Mijn God! — dacht hij, toen zijne paarden, die zich intusschen hersteld hadden, langs den breeden weg daar heen vlogen, — voor welk eene vreesselijke verharding is het menschelijk hart vatbaar en hoe zwaar eene verantwoording laadde hij niet op zich, wiens eierzucht eene zoo edele en eens door alle beschaaftde volken van Europa zoo beminde natie tot het voorwerp van den algemeenen haat maken konde! — Het duurde lang, eer rust en kalmte in zijne, door deze akelige ontmoeting, waarvan ook hij zoo licht het slagtoffer had kunnen worden, bevig geschokte ziel terugkeerden; eindelijk echter verdrongen *PAULINE's* beeld, de hoop op het nakend wederzien en de zoete gedachte, dat de hen scheidende ruimte met elken hoeslag kleiner werd, zijne droefgeestige mijneringen, en de toekomst lag voor hem in eenen wel bedriegelijken en valschen, maar toch voor ons arme kinderen der aarde zoo troostrijken tooverglans, dat wij denzelfden altijd weder vertrouwen, schoon wij ons bijna telken reize daardoor bedrogen zien.»

AANKOMST EN VERTREK VAN SCHEPEN.

Binnengekomen te Amsterdam, den 25 Junij: *G. H. Boerhaye*, *Arendina Maria*, van Cardiff, - den 29 Junij: kapitein *Hitman*, jonge *Hendrik*, van *Koppenhage*, - *Te Caën*, den 18 Junij: *J. M. Klases*, *Maria Anna*, van *Memel*. - *Te St. Valery sur Somme*, den 9 Junij: *H. D. van Wijk*, *Hendrika*, van *Dantzic*. - *Te Liverpool*, den 22 Junij: *D. J. Mik*, *Zeelust*, van *Dordrecht*. - *Te Goole*, den 22 Junij: *C. A. Hazewinkel*, *Aurora*, van *Dordrecht*. - *Te Hull*, den 29 Junij: *A. A. de Jong*, *Diana*, van *Antwerpen*, - den 21sten: *J. G. Lukje*, de *Liefdadigheid*, van *Groningen*. - *Te Hamburg*, den 23 Junij: *L. T. Sok*, de jonge *Tjark Glezien*, van *Bordeaux*. - *Te Nyborg*, den 27 Junij: *Niels Hansen*, *Elise Maria*, van *Wismar* n. *Antwerpen*, - den 18den: *G. T. Nieland*, de *Vr. Catharina*, van *Kiel* n. *Caën*. - *Te Wismar*, den 14 Junij: *A. H. Visker*, op *Hoop van Fortuin*, en den 16den: *L. B. Flonk*, de jonge *Flonk*, beide van *Rouaan*. - *Te Warnemunde*, den 19 Junij: *H. R. Legger*, *Martina Catharina*, van *Rouaan*. - *Te Swinemunde*, den 20 Junij: *J. J. Legger*, *Geerruida*, van *Rotterdam*. - *Te Libau*, den 15 Junij: *J. K. de Weerd*, de *Waakzaamheid*, van *Calais*. - *Te Bolderaa*, den 16 Junij: *J. H. Deddes*, de *Harmonie*, van *Zaandam*, - den 17den: *K. J. Masker*, de goede *Trouw*, van *Amsterdam*. - *Te Kroonstad*, den 14 Junij: *C. H. Uil*, *Maria Theresia*, van *Bordeaux*, - *J. H. Jonker*, *Gesina Harmina*, van *Duinkerken*. - *Te Delfzijl*, den 29 Junij: *G. H. Haverbult*, de *Eendragt*, van *Noorwegen*. - *Te Texel*, den 27 Junij: *D. D. de Jong*, *Wilhelmina*, van *Hull*, - den 28sten: *H. W. Witkop*, *vr. Alida*, van *Newcastle*. - In het Vlie, den 24 Junij: *J. A. Hansen*, *Verwachting*, van *Flekkefjord*, - *G. G. Bakker*, *Hendrika Margina*, van *Fahrsund*, - den 25sten: *K. E. Tiktak*, *Alida Clasina*, van *Drammen*. - *Te Memel*, den 15 Junij: kapit. *Duit*, de *Vrede*, *vr. Jeltina*, van *Amsterdam*. - *Te Tonningen*, den 19 Junij: kapit. *Duit*, *Vriendschap*, van *Amsterdam* n. *Dantzic*, - den 21sten: kapit. *Koops*, *Gesina*, v. *Wol-gast* n. de *Maas*, - kapit. de *Jonge*, *Bongina*, v. *Rostok* n. . . . - den 22sten: kapit. *Dekker*, *Afina*, v. *Harlingen* n. *Dantzic*.

Vertrokken van Helvoet, den 24 Junij: *Hendrik Folkerts Deddes*, *Alida*, naar *Leith*, - den 27sten: *K. K. Wijkmeijer*, *Geziena*, n. *Nerva*, - den 28sten: *P. Jansen*, *Maria*, n. *New-York*, - *A. K. de Weert*, *Nempha*, op *avontuur*, - *D. J. Greven*, *Helena*, n. *Liverpool*. - Van *Texel*, den 27 Junij: *K. B. de Weerd*, *Hendrika*, n. *Suriname*, - *R. C. Jaski*, jonge *Gerbrand*, n. *Triest*, - *A. A. Hansen*, *Geerruida*, n. *Bordeaux*, - *G. R. Engelsman*, *Libra*, n. *Glochester*, - *J. Bakker*, 2 *Gebroeders*, n. *Finland*, - *F. J. Kramer*, 3 *Gebroeders*, n. *Hull*, - *J. Greven*, de *Vrede*, n. *Dantzic*, - *E. R. Huismann*, *Catharina*, n. *Demerary*, - den 28sten: *D. L. Kuiper*, *Onderneming*, n. *Hull*. - Uit het Vlie, den 24 Junij: *H. H. Bakker*, *Catharina*, n. *Petersburg*, -

(*) Hier en daar zijn duidelijkshalve een paar woorden ingelapst.

Journal of Management Education 36(7) 809–825